Pátek 12.8.

Poté, co jsme posnídali v tomto pěkném místě, jsme opět vyrazili zpět na **highway.** *Info pro studenty angličtiny: V americké, kanadské i australské angličtině se hlavní silnici i dálnici říká „highway"; v Kanadě to je pak provinční highway. Silniční komunikace se z důvodu správy silnic pak dělí na státní, provinční a okresní. Zatímco v Britanii se dálnici říká „motorway" a všem ostatním silnicím „road". Termín „highway" je v britské angličtině především termínem právnickým. Od něho pak se odvozují další termíny, jako např. "highway code" (pravidla silničního provozu; v USA pak i „highwayman" (silniční lupič) nebo „highway patrol" (dálniční policie).*

Horní snímek jsem pořídil na cestě k naší třetí sopce v Kaskádovém pohoří – ***Mt.Hood***

Hora Hood (3429m) je nejvyšším bodem ve státě Oregon.
Jezero Mirror Lake - Zrcadlové jezero.

Indiánský kmen Multnomah znal Mt.Hood jakoWy´east.

A ještě jednou hora Hood, tak jak ji lze vidět od jezera Timothy

Hora je domovem pro 12 ledovců a sněžných polí. Jedná se o nejvyšší bod státu Oregon a čtvrtý nejvyšší horu Kaskádového pohoří. Sopka je považována vulkanology (USGS) v Oregonu za potencionálně aktivní, ačkoliv na základě své historie je její explose nepravděpodobná. Poslední menší erupce se udála v srpnu 1907 a důkazy její aktivity dnes jsou ve formě úniku sirných plynů a horkých pramenů.

Měření sirných plynů v trhlinách (fumarole) sopek Kaskádového pohoří

Ke zdolání vrcholu sopky Mount Hood se na horním parkovišti rozcvičoval tento sympatický sportovec. Přijel sám z New Yorku (cesta mu trvala 2.5 dne) a obvyklý výstup, který turistům trvá 8 hodin, plánuje provést mnohem rychleji.

Eliot Glacier, the largest glacier by volume on the mountain, is centered below the summit (view from the northeast).

Mount Hood glaciers

Největším ledovcem na Mt. Hood co do objemu je ledovec Eliot (pohled ze severozápadu). Diagram znázorňuje všechny ledovce na Mt. Hood

Nejnavštěvovanějším ledovcem ze všech 12 ledovců je Palmer Glacier. Rozkládá se ještě částečně i v lyžařské oblasti chaty Timberline a nabízí také jednu z nejoblíbenějších cest na vrchol hory. Všechny ledovce dohromady, včetně sněžných polí, mají rozlohu 1348 ha; ledovec Eliot, jehož objem je 0.09km^3, má i nejtlustší vrstvu ledu – 110m – měřeno radarem; zatímco největší plochu má systém ledovců Coe-Ladd, a to 215 ha. Ubývání ledovců, měřeno od 1907 do 2004, je v průměru 34%.

Další skupina horolezců se připravuje na výstup Mount Hood

Každoročně se pokouší zdolat horu Hood okolo 10,000 lidí. Na vrchol však nevedou žádné stezky. Dokonce i "snadná" výstupová cesta z jižní strany si vyžaduje technické lezení přes pukliny v ledovci, velkou pozornost je třeba věnovat padajícím kamenům a drsnému počasí. Horolezecká lana, cepíny, mačky a další technická výbava pro tento sport jsou nezbytné k výstupům. Hlavní lezecká sezóna je obvykle od dubna do poloviny června.

Nehody při výstupech
Od roku 1896, kdy se začalo se statistikou nehod, až do května 2002 zde zemřelo více než 130 lidí při pokusech o zdolání vrcholu hory. Incidenty z května 1986, prosince 2006 a 2009 přilákaly celonárodní pozornost, o které referovaly i světová media. Přestože laviny jsou běžným hazardem všech ledovcových hor, tak na hoře Hood připadá nejvíce smrtelných úrazů do kategorie pádů a podchlazení. Nehledě na to, že se počet návštěvníků lesních porostů od roku 1990 zvýšil 4x, tak záchranářské/pátrací akce vyžadovalo méně než 50 z nich. V roce 2006 pouze 3.4% pátracích a záchranářských akcí bylo spojováno s horolezci.

Po rychlé prohlídce návštěvnického centra v hlavní budově, která je současně i dolní stanicí lyžařského areálu, a jsou zde restaurace a prodejny všeho druhu, jsme vyjeli z rušného a poměrně hustě obsazeného parkoviště směrem k další naší lokalitě **Warm Springs**, s plánovanou zastávkou u vulkanické oblasti – **Lava State Park**. Tato sopečná oblast byla v naprostém odlišení od předchozí ledovcové hory Hood. Lávové pole tvořily obrovské černé a sterilní plochy, v nichž by se asi těžko přepokládal nějaký život, přesto však se i zde uchytila jak flora, tak i fauna! Součástí této velmi navštěvované atrakce byly také divoké peřeje na blízké řece.

Snímek ukazuje ostrou strukturu sterilní lávy, ve které se uchytily odolné rostliny

Dnes jsme kempovali opět v laciném campu, neboť byl pod správou Státního lesního a polního hospodářství (USDA), stál pouhých $ 7.50.

Ke dnešnímu dni jsem najel 1500 km.

Sobota 13.8.

Dnes pokračujeme v naší jízdě na jih, směrem k Národnímu parku **Crater Lake NP.** Nejprve nás však čekala zastávka v osadě **Warm Springs** (Teplé prameny; při sčítání lidu, v roce 2000, zde žilo 2,431 obyvatel). Osada je součástí **Indian Reservation.**

Marně jsme se však mohli těšit na nějaké teplé prameny, protože nic takového jsme nemohli najít. Protože však osada má nějakých 110 km^2, tak je možné, že jsme prameny prostě nenašli, ale těžko jsme pátrali i po nějakém středu města, žádné centrum, alespoň podle našich měřítek, tu nebylo. Mohlo to být u malého kostelíka, kde se právě konal jakýsi trh s místními produkty. Místní indiáni zde prodávali vesměs zeleninu, ale zaujala nás i hezká blondýnka, která nabízela umělecké předměty. Kdo to byl, a odkud? Byl čas oběda a začali jsme pátrat, kde by se dalo najíst, a protože u hlavní silnice bylo indiánské kasino, tak jsme nejprve jeli tam. Restaurace ale byla zavřena, a tak jsme se vrátili na parkoviště indiánského musea, kde byl stín od místních topolů, a pustili se do svých konzerv a teplého zázvorového piva. Indiánské muzeum mne lákalo, VP dával přednost studiu mapy, tak jsem si jej šel prohlédnout sám. Hala byla klimatizovaná, což v tom vedru bylo fajn, vystavené informace jsem si prohlédl bez většího zájmu. Do objektu jsem dál nešel. Nemohu říci, že by to byl "můj šálek čaje".

Demografický rozbor obyvatel, podle posledního sčítání CDP, dostatečně vypovídá o tomto městečku: 2.47% běloši, 0.08% černoši, 93.4% indiáni, 0.08% původ z Pacifických ostrovů, 1.11% jiné rasy a 2.8% další rasy. 6.50% byli Hispánii z jiných ras.

*Další významná sopka v Kaskádovém pohoří **Mt. Jefferson**, jak je vidět z pouště Indiánské reservace Warm Springs*

Po krátké přestávce v indiánském ležení jsme pokračovali k vodopádu **Toketee Falls** v zóně Národního lesa Umpqua. Vodopády se nacházejí přibližně 95 km na východ od města Roseburg (22,000 obyvatel). *Tokette, znamená v indiánském nářečí Chinook „pěkný“ nebo „půvabný“.*

Množství vody protékajícím vodopádem je regulováno z přehrady **Toketee Lake**, kterou postavila společnost PacifiCorp. Z vodní nádrže pak vede dřevěné potrubí o délce několika set metrů a průměru 4m, které končí v menší elektrárně (45MgW-dostatečné množství pro 22,500 domovů). Toto dřevené potrubí je absolutně úžasné, prkna pocházejí ze **sekvojovce obrovského** (Sequoiadendron giganteum), a jsou svázaná kovovými obručemi, potrubí vypadá, že tu je mnoho let (místy z něho stříká voda do několika metrů).

*Sekvojovci obrovskému patří prvenství jako nejmohutnějšímu živému organismu na naší planetě. Uvedený primát náleží exempláři s názvem **Generál Sherman**, který se nachází v Národním parku Sequoia, je vysoký 83,8 m a obvod jeho kmene měří 31,3 m. Tento gigant, obsahující dnes podle odhadu přes 1500 m³ dřeva, vyklíčil před několika tisíci lety ze semene velkého jako špendlíková hlavička a dnes váží kolem 2145 tun.*

Od vodopádu jsme jeli podél řeky North Umpqua směrem ke skutečným horkým pramenům. Auto zůstalo na parkovišti a my se škrábali prudkým svahem do stráně. Cesta zde nebyla, ale pouze dobře vyšlapaná pěšinka. Na palouku ve svahu bylo několik menších bazénků s teplou vodou, které byly obsazeny naháči. Můj přítel VP mezi ně resolutně vkročil a začal fotit. Pokoušel se vysvětlit, že ho zajímá pouze kámen **travertin** (vápencová forma z okolí především minerálních pramenů). Asi ho akceptovali jako podivína, už i z toho důvodu, zmizel i dolů pod stráň, kde oni již nebyli. Já jsem se snažil

diskrétně vycouvat zpátky a fotit jenom z dálky. Na zpáteční cestě k autu jsme potkali další skupinu mladých lidí, které vedl starší „hippie“, s dlouhým, a již značně prošedivělým copem, kterak stoupají k onomu „lázeňskému ráji.“

Zpátky v autě VP vytáhl mapu a oznámil naši poslední dnešní destinaci – Mount Mazama. Vyrazili jsme po menší silnici, a bylo mi divné, že jsme nepotkávali žádná auta. Nacházeli jsme se v hlubokých lesích, SATNAV nebyl funkční a jeli jsme tedy podle mapy. Za nějakou dobu jsme začali být trochu nervózní, stále žádná auta a silnice se zužovala, a když pak zmizel asfalt a najeli jsme na prašnou lesní cestu tak jsme otočili zpět, přestože podle mapy to mělo být v pořádku. Časová ztráta asi dvě hodiny a lekce z toho vyplívající – v cizím lese nehledej zkratky, ale drž se hlavní highway! V takové lokalitě by nebylo určitě dobré řešit nepojízdné auto, zvlášť když naše mobilní telefony byly k ničemu.

Mount Mazama je vulkán se zborcenou **kalderou** (geologický termín, který popisuje destruktivní tvar vulkánu v podobě kotlovité prohlubně tvaru kráteru o průměru několika kilometrů až desítek kilometrů v extrémních případech. Slovo kaldera pochází ze španělštiny, kde znamená kotel, v tomto případě po vyprázdnění magmatu ze sopečné dutiny)na jehož vrcholu vzniklo jezero a celá hora tvoří Národní park **Crater Lake National Park.** Kalderu vytvořila erupce (okolo roku 5677 BC, ± 150 let), která byla 42 x větší než výbuch sopky Sv. Helena, v roce 1980. Přibližná původní výška hory 3700 m byla snížena asi o 1600 m. Jméno Mazama pochází z indiánského slova „horská koza“ a jako první s ním přišel horolezecký klub z Portlandu v roce 1896.

V průběhu erupčního cyklu vyletělo ze sopečné dutiny přibližně 46-58 km^3 magmatu. Přibližně stejné množství hmoty spadlo zpátky do kaldery.

*Maximální hloubka **Crater Lake** (Kráterového jezera) je 597 m, což je druhá největší hloubka mezi jezery Severní Ameriky (po Kandském Great Slave Lake). Velká hloubka a čistota vody umožňuje průnik všech barev spektra, kromě indigové modré, které se odráží od hladiny vody.*

Tentokrát to nebylo snadné najít camp. Byli jsme dost unaveni, a přestože na mapě byl zakreslen, už jsme asi neměli dost energie ke správnému čtení mapy, protože jsme jej nikde neviděli. Highway rovná a dlouhá, minuli jsme kamp, nebo jsme k němu ještě nedojeli? Naše názory na lokalitu kampu se rozcházely.

Nakonec, těsně před setměním, jsme jej přeci jenom našli. Forestry Commission Camp @ $14.00.

Kempy, které patří Státním lesům, jsou obvykle bez obsluhy. Jsou vyznačeny na mapě a u vchodu je informační tabule, kde se vše dozvíte. Pokud najdete volnou parcelu, tak postupujete následovně: u informační tabule si odeberete obálku, na kterou napíšete číslo parcely, počet lidí, číslo auta a počet nocí, a konečně i datum příjezdu. Podle počtu nocí vložíte patřičný počet dolarů do obálky. Obálka má také malý kupón s číslem, který oddělíte a upevníte na dřevěný kůl na vaší parcele, takže když odjedete na výlet, mohli další zájemci o parcelu vidět, že ta vaše je již obsazena. Zalepenou obálku s penězi pak vhodíte do schránky. Vše tedy funguje jako samoobsluha.

Ke dnešnímu dni jsem ujel 1880 km.